

15de JAARGANG, NR. 281
19 JULI 2017

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

9 GENT JAZZ FESTIVAL

11 JAZZ OP PAPIER

12 JAZZ OP DE PLAAT

Nordanians, Henk, 3times7,
 Thelonious Monk, Louise Hensen,
 Dumitrio, Ava, Joris Westerhof e.a.

18 JAZZ OP DE PLANKEN

Kurt Rosenwinkel e.a.

EN VERDER:

19 Bestsellers en tips Jazzcenter

20 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 282 KOMT 14/8/2017 UIT

JAZZNIEUWS

**BOY EDGAR-PRIJS
 VOOR MARTIN FONDSE**

De Buma Boy Edgar-Prijs 2017, de belangrijkste prijs in Nederland op het gebied van jazz en geïmproviseerde muziek, is toegekend aan pianist, blazer, componist en arrangeur Martin Fondse. Fondse ontvangt zijn prijs op 6 december in het Bimhuis in Amsterdam. Hij krijgt een bedrag van 12.500 euro en een plaket van Jan Wolkers.

Martin Fondse speelt veelal eigen composities, variërend van solostukken tot werken voor symfonieorkest. Zijn muzikale speelveld reikt van cartoonachtige muziek en traditioneel bigbandrepertoire tot muziek met invloeden uit diverse windstrekken, moderne dansmuziek en klassieke muziek. Fondse heeft een voorkeur voor grote bezettingen en vormde diverse eigen ensembles, zoals het Martin Fondse Oktemple, de Groove Troopers en het Starvinsky Orkestar (later het Martin Fondse Orchestra of MFO). Van 2015 – 2017 was hij artistiek leider van het Sena Nationaal Jeugd Jazz Orkest. "Martin Fondse verdient de prijs voor zijn veelzijdige en kleurrijke bijdrage aan de Nederlandse jazz- en muziekscene, om zijn talrijke ensembles, zijn composities en arrangementen, de bijdragen aan film en theater en voor zijn rol als motivator, inspirator en mentor voor talloze jonge musici en bezettingen", aldus de jury.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Amanda Kuiper feliciteert Martin Fondse na de bekendmaking van de winnaar van de Boy Edgar Prijs tijdens InJazz (R'dam). (Foto: Joke Schot)

Die bestond dit jaar uit Amanda Kuiper, voorzitter (redacteur NRC), Guy van Hulst (programmeur), Chris Weeda (opname-technicus), Marcel Roelofs (programmeur) en Shane Burmania (programmeur). De jury roemt de artistieke prestaties van de instrumentalist, componist, arrangeur, programmeur en orkestleider: "Opvallend zijn Fondse's creatieve arrangeer- en componeer kwaliteiten. Hij heeft een eigen narratieve humoristische stijl [...] poëtisch, invoelend, delicaat. Fondse doet meer dan instrumenteren: hij tilt composities boven stijl en genre uit." Ook prijst de jury de 'verbinder' Fondse: "Door zijn muziek, door zijn gedrag, door zijn humor en door een positieve kijk op leven en toekomst. En niet in het minst door zijn motiverende rol voor een nieuwe generatie van gevorderde amateurs, semi-profs en jonge talenten..."

De Buma Boy Edgar-Prijs is bedoeld voor een musicus die in het hier en nu geldt als een spilfiguur in het veld. De prijs is geïnitieerd in 1963 onder de naam Wessel Ilckenprijs en werd in 1980 omgedoopt tot Boy Edgar-Prijs. Recente winnaars zijn Wilbert de Joode (2016), Tineke Postma (2015) en Jeroen van Vliet (2014).

NIEUWS

North Sea nog vijf jaar in Rotterdam

De gemeente Rotterdam en het Havenbedrijf hebben 7 juli het sponsorcontract met het North Sea Jazz Festival voor vijf jaar verlengd. Dat betekent dat het festival in ieder geval gedurende die periode in deze stad blijft. De gemeente Rotterdam geeft ruim 2,5 miljoen subsidie; het bedrag van de sponsoring door het Havenbedrijf is niet bekendgemaakt. "Met het filmfestival is North Sea Jazz het grootste en meest internationale festival van de stad", zegt cultuurwet-houder Pex Langenberg 7 juli op AD.nl. "Het levert de stad jaarlijks netto twee miljoen euro op. Veel festivalgangers gaan ook de stad in, vrijwel alle hotels zijn volgeboekt."

Bart van Lier benoemd tot Ridder

Burgemeester Fons Hertog van Huizen heeft trombonist Bart van Lier op 6 juli de onderscheiding opgespeld van Ridder in de Orde van de Leeuw. Hij deed dat tijdens een repetitie van het Metropole Orkest voor het North Sea Jazz Festival. Van Lier is in juni 65 jaar geworden en heeft een punt achter het dienstverband gezet dat hij sinds 1992 bij dat orkest had. Dat was voor het orkest een goed moment om de eerste en solotrombonist voor te dragen voor een onderscheiding. "Van Lier heeft altijd het publiek weten te raken en zijn medespelers kunnen inspireren met zijn grote muzikale vakmanschap en emotioneel geladen creativiteit. Hij kan worden gekwalificeerd als iemand die op uitstekende wijze werkzaamheden heeft verricht waarbij de samenleving in belangrijke mate is gebaat", aldus de burgemeester.

Deborah Carter sluit jazzproject Haarlemse basisschool af

Zangeres Deborah Carter gaf op 28 juni in Theater De Luifel in Heemstede een speciaal concert voor een zaal met kinderen uit groep 7 en 8 van de Haarlemse basisschool De Evenaar. Zij en haar band waren de apotheose van een jazzproject dat drie weken duurde. Het was een initiatief van Gunnar Graafmans, muziekdocent op De Evenaar en tevens drummer van de band (Carters echtgenoot Mark Zandveld was aanwezig als bassist). Tijdens de lessen kwamen de geschiedenis, de akkoorden, verschillende stijlen en de jazzcultuur aan bod. "Kinderen zijn niet zo bekend met jazz, maar toch pakken ze het snel op", aldus Graafmans op HaarlemsDagblad.nl.

PERSONALIA

MIJKE LOEVEN NIEUWE DIRECTEUR BIMHUIS

Mijke Loeven in 2014 als zangeres met haar Mijke Loeven Band. (Foto: You Tube)

Mijke Loeven start op 1 september als directeur-be-stuurder van het Bimhuis in Amsterdam. De huidige artistiek directeur, Huub van Riel, gaat dan met pensioen. Hij was ruim veertig jaar artistiek leider van het podium.

Mijke Loeven (1965) is momenteel directeur van Jazz International Rotterdam. Die koepel is betrokken bij jazzconcerten in de Doelen en LantarenVenster. Jaarlijks organiseert deze stichting het Festival Jazz International Rotterdam, waarin jong toptalent aandacht krijgt. Loeven is ook directeur van North Sea Round Town, het jaarlijks fringe-festival dat wordt georganiseerd in de aanloop naar het North Sea Jazz Festival, met meer dan driehonderd concerten op honderd locaties in Rotterdam. Loeven studeerde jazz-zang aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, maakte kunstprogramma's voor radio & televisie en was onder andere interim-manager voor de stichting Music Matters. Mijke Loeven: "Ik kijk er enorm naar uit om voort te bouwen op de rijke historie van het Bimhuis. Bimhuis staat voor kwaliteit, avontuur en actualiteit. Vanuit die overtuiging wil ik nieuwe verbindingen leggen tussen jazz, publiek en samenleving." Op 25 november wordt feestelijk afscheid genomen van Van Riel.

PODIA

Till Brönners houdt vast aan Berlijn voor House of Jazz

Trompettist Till Brönner blijft vinden dat 'zijn' House of Jazz in Berlijn moet komen. "Wie New York ist auch Berlin einer der wichtigsten Sammelpunkte für forschende und visionäre Jazzmusikerinnen und -musiker aus aller Welt", aldus Brönner en de andere initiatiefnemers. Het stadsbestuur wil de Alten Münze, de beoogde locatie, echter anders gaan gebruiken en biedt Brönner slechts een deel van het gebouw aan. Andere steden meldden zich vervolgens bij Brönner, maar die vindt dat een 'Institution mit Leuchtturmcharakter' in de Duitse hoofdstad thuishoort. Als concertpodium, club en plek voor educatie en workshops moet het House of Jazz tot 's werelds toonaangevende jazzinstituten gaan behoren en dat met een grondoppervlakte van zo'n 4.000 m². Brönners instituut moet een grote zaal met vierhonderd zitplaatsen krijgen en een kleine met zo'n 170 plaatsen. Ook zullen er oefenruimtes komen, een plek om lezingen te geven en een opnamestudio. In de Alte Münze werden vroeger bankbiljetten gedrukt. Het gebouw moet worden opgeknapt.

Belgian Jazz Meeting in Brussel

De vierde Belgian Jazz Meeting vindt in Brussel plaats. Eerdere edities waren in Luik en Gent. Het evenement, dat van 1 tot en met 3 september duurt, heeft onderdak gevonden in Théâtre Marni en Flagey. Tijdens de Meeting presenteren twaalf groepen uit de hedendaagse Belgische jazzscene zich via showcases aan Belgische en internationale professionals. Uit 160 aanmeldingen zijn de volgende artiesten gekozen: Lorenzo Di Maio Group, Jozef Dumoulin solo, Drifter, Hermia / Ceccaldi / Darrifourcq, Dans Dans, Animus Anima, BRZZVLL, Steiger en Trio Grande. Daarnaast is er ruimte om te netwerken, met onder andere een infobeurs door jazzmuzikanten, labels en managers op zaterdag 2 september.

Kika Sprangers. (Persfoto)

Kika Sprangers en Sebastiaan van Bavel zijn Young VIPs 2018

Saxofoniste Kika Sprangers en pianist Sebastiaan van Bavel zijn door de programmeurs van een aantal vooraanstaande jazzpodia tot Young VIPs 2018 gekozen. In het voorjaar van 2018 zullen zij met hun ensembles een gezamenlijke Nederlandse tournee doen. Deze zogenoemde Young VIPs tour is een initiatief van de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia (VIP), een samenwerkingsverband van 25 Nederlandse jazzpodia. Al sinds 1997 maken jonge jazztalenten deze jaarlijkse tournee om ervaring op te doen en zichzelf in de kijker te spelen. Eerdere Young VIPs waren onder anderen pianist Martin Fondse, zangeres Izaline Calister, pianist Harmen Fraanje, gitarist Reinier Baas en de formatie Kapok.

OVERIG

INJAZZ TREKT HONDERDEN PROFESSIONALS

Deelnemers aan het panel 'Jazz above and beyond Brussels' met vlnr Eve Beuvs (Les Lundis d'Hortense), Mik Torfs (Jazzlab.be), Maaïke Wuyts (Aubergine Artist Management) en Wim Wabbes (Handelsbeurs Concert Hall). (Foto: Tom Beetz)

Ruim 450 mensen namen in het Rotterdamse theater LantarenVenster deel aan het jazznetwerkevenement InJazz. Dat bood 22 juni overdag een conferentieprogramma met panels, workshops en netwerksessies, en 22 en 23 juni 's avonds showcases door ruim dertig, merendeels jonge en (nog) onbekende groepen uit Nederland en andere Europese landen, dit keer vooral veel Belgische groepen.

De deelnemers kwamen uit vrijwel alle Europese landen, van België, Spanje, Italië tot en met Roemenië. De conferentie startte met een interview met Michelle Kuypers van Mojo Concerts door John Murph van Downbeat Magazine. Tijdens het Matchmaking programma konden muzikanten een-op-een met professionals praten. Jazzflits werd daarbij vertegenwoordigd door Tom Beetz. 's Avonds mochten de geselecteerde groepen zich presenteren aan de aanwezige jazzprofessionals (programmeurs, bookers, impresariaten, muzikanten, festivalorganisatoren en journalisten) en 'gewone' bezoekers die gratis toegang hebben. De organisatie ontving dit jaar een recordaantal aanmeldingen van Nederlandse bands voor het festivalprogramma. Uit de 200 inzendingen werden ruim twintig bands geselecteerd, onder meer BRUUT! en de BvR Flamenco Big Band. Internationale partners waaronder het EFG London Jazz Festival, Gent Jazz en het Trondheim Jazz Festival presenteerden dé band van het moment uit hun land: Nérija (London), Hoera. (Gent) en Lukas Zabulionis (Trondheim). Het muziekgedeelte 's avonds toonde aan dat er zoveel jong talent is dat de toekomst met vertrouwen tegemoet gezien kan worden. (TB)

Nieuwe stichting voor jazz in Zwolle

Jazz 'in de breedste zin van het woord' onder de Zwollenaren brengen. Dat is het doel van de nieuwe stichting Jazz in Zwolle. De stichting werd 22 juni gelanceerd in The Livingroom, Zwolle met onder meer een concert van saxofonist Rolf Delfos. Jazz in Zwolle is een initiatief van saxofonist Tom Leeuwenburg. Hij vormt samen met Geert van Dijk en Lotte van Bolhuis het bestuur: "Centraal staat het in stand houden en creëren van actieve podia, het vergroten van de doelgroep, alsmede het behoud en ontwikkelen van talent in Zwolle." Een Zwols jazzfestival staat op de wensenlijst. (<http://jazzinzwolle.nl/>)

DOWNBEAT CRITICS POLL WINNAARS 2017

Hall of Fame:

Don Cherry,
Herbie Nichols,
George Gershwin,
Eubie Blake.

GEVESTIGDE ARTIESTEN

Trombone: Steve Turre
Sopraansax: Jane Ira Bloom
Altsax: Rudresh Mahanthappa
Baritonsax: Gary Smulyan
Klarinet: Anat Cohen
Fluit: Nicole Mitchell
Piano: Kenny Barron
Basgitaar: Stanley Clarke
Orgel: Joey DeFrancesco
Drums: Jack DeJohnette
Percussie: Hamid Drake
Vibrafoon: Stefon Harris
Zangeres: Cécile McLorin Salvant
Zanger: Gregory Porter

RISING STAR

Christine Jensen. (Foto: Randy Cole)

Bigband:

Michael Formanek Ensemble Kolossus
Trompet: Taylor Ho Bynum
Trombone: Marshall Gilkes
Sopraansax: Christine Jensen
Altsax: Matana Roberts
Tenorsax: Noah Preminger
Baritonsax: Dave Rempis
Klarinet: Oscar Noriega
Fluit: Kali Z Fasteau
Piano: Kris Davis
Gitaar: Gilad Hekselman
Bas: Eric Reves
Drums: Jeff Ballard
Percussie: Sunny Jain
Vibrafoon: Cecilia Smith
Zangeres: Jen Shyu, Becca Stevens
Zanger: John Boutté
Arrangeur: Esperanza Spalding

Ad Colen. (Persfoto)

AD COLEN DOET INSPIRATIE OP BIJ VOGELZANG

Saxofonist Ad Colen heeft op 6 juli in Utrecht een reeks composities gepresenteerd, waarvoor hij zich liet inspireren door vogelgeluiden. 'A Birdseye view on Jazz' noemt hij zijn stukken.

"Ik heb altijd veel tijd in bossen doorgebracht. Als muzikant luister je daar naar de gesprekjes tussen vogels, die fascineren me", zo vertelt hij 3 juli op AD.nl. Een jaar of vier geleden begon hij de geluiden op te schrijven: "De Bonte Vliegenvanger heeft een vast terugkerend aantal loopjes, met steeds een ander einde. Dat einde gebruik ik ook om mee te improviseren." Colen doet de vogels niet na in zijn muziek, ze zijn vooral een inspiratiebron: "Neem de wiewaal, dat is een vechtersbaas. Het is leuk om daar in het stuk accent op te leggen. En bij een type winterkoning dat voorkomt in de jungle van Latijns-Amerika, probeer ik de sfeer van dichtbegroeid regenwoud om te zetten in muziek." Colen zocht in de vogelzang naar 'haakjes': 'vaste geluiden, zoals de grutto met zijn zanglijn, alarmroep en gewone roep. Dan heb je materiaal om mee te stoeien."

WADADA LEO SMITH EN MARY HALVORSON GOOIEN HOGE OGEN BIJ DOWNBEAT-CRITICI

Trompettist Wadada Leo Smith en gitarist Mary Halvorson gooien hoge ogen in de 65ste Annual DownBeat International Critics Poll. Smith is gekozen tot Jazzartiest van het jaar, tot Trompettist van het jaar en zijn album 'America's National Parks' tot Jazzalbum van het jaar.

Mary Halvorson staat bovenaan in de categorieën Gitarist, Jazzartiest (Rising Star), Jazzgroep (Rising Star) en Componist (Rising Star). Ander meervoudige winnaars zijn Christian McBride (Bassist, Procuer (Rising Star), Charles Lloyd (Tenorsaxofoon, Jazzgroep (Charles Lloyd & The Marvels)) en Maria Schneider (Componist, Arrangeur en Big Band (Maria Schneider Orchestra)). De volledige uitslag staat in het augustusnummer van DownBeat. Voor de Poll brachten zo'n 150, voornamelijk Amerikaanse jazzjournalisten een stem uit. Voor een overzicht van de overige winnaars zie de linkerkolom.

DE VOLGENDE JAZZFLITS VERSCHIJNT OP 14 AUGUSTUS 2017

Datum en plaats:

14, 15, 16 juli 2017,
Ahoy,
Rotterdam.

Ook de al maanden van tevoren geheel uitverkochte 'moeder van de jazzfestivals' moest eraan geloven: strenge veiligheidsmaatregelen. Deze gelden voortaan voor alle concerten die MOJO organiseert. Rugzakken en eten en drinken waren taboe, buiten alle gevaarlijke dingen die niet mee naar binnen mochten. Er werden zelfs mensen gefouilleerd. Wie eenmaal binnen was kon genieten van een doorontwikkeld festival. Het programma met tweehonderd acts was net zo stabiel en gevarieerd als voorheen en kon gedetailleerd geraadpleegd worden op een praktische app. Wie niet van de muziek van de extreem excentrieke Grace Jones hield, kon tegelijkertijd terecht bij het trio van drummer Arie Hoenig. En toch waren er ook weer logistieke verbeteringen: shops voor eten en drinken én terrassen om even te zitten waren aan de zijkanten geplaatst zodat er meer loopruimte was. Daardoor ontstond rondom het terrein een soort lintvormig foodtruck-festival. Ook deze editie hadden diverse jazzconcerten een onacceptabel geluidsniveau. Het was niet alleen te hard maar ook het geluid van de bassen en basdrums was vervormd. Zo was het concert van Herbie Hancock om deze reden niet om aan te horen, terwijl het optreden van Phronesis met het Rotterdam Jazz Orchestra toch een smetteloos geluid had. Het is een treurige ontwikkeling dat zelfs in zalen als Hudson soms gehoorbescherming nodig is. Maar goed, het gaat om de muziek!

Vrijdag

Waarschijnlijk heeft iedere jazzliefhebber onbewust wel muziek van hem in huis: **John Beasley**. Hij werkte aan honderden platen mee, deed films en is producer van menig album. Op het festival leidde hij Monk'estra. Zodra hij achter de vleugel zat was de sound van Monk direct herkenbaar. Er waren heel wat geblazen 'Monkiaanse' dissonanten, zoals in 'Epistrophy', waarbij de melodie voorop stond. In de band zaten niet de minsten: drummer Peter Erskine en saxofonisten Bob Sheppard en Joris Roelofs. De leider kende de arrangementen volledig uit zijn hoofd, maar het was jammer dat zodra hij dirigeerde de piano onbemand was. De excentriek uitgedoste
...vervolg in de rechterkolom

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Toetsenist Robert Glasper. (Foto: Joke Schot)

trompettist Dontae Winslow met dreads en gouden laarzen bleek ook te rappen. Het stuk was gebaseerd op de heersende angst en haat in de VS, 'net als de haat tegen het zwarte genie Thelonious Monk in de jaren veertig en vijftig'.

Veteraan **Wayne Shorter** (83) zorgde voor een afgeladen zaal waar meestal voldoende zitplaatsen zijn. Hij speelde met een topbezetting: Danilo Perez (p), John Patitucci (b) en Brian Blade (d). De saxofonist zat tijdens het concert, dat werd gekenmerkt door een fabuleuze samenwerking en een vulkanische energie.

Tomas Stancko (rechts) Enrico Rava Quintet.

Als je dacht dat Shorter zijn tenor op de standaard zette om even uit te rusten had je het mis: hij pakte zijn sopraan op om gewoon verder te spelen. Met die sopraan zweefte hij zijn kompanen compleet op. Net als op zijn laatste plaat speelde een philharmonisch orkest mee. Voor deze gelegenheid het Vlaamse Casco Philharmonic, dat zich pas later achter het viertal opstelde. Het orkest speelde nogal hard en overheersend. De kunstmatige akoestiek van zaal Amazon riep de sfeer op van oude plaatopnamen. Van veel te drukke filmmuziek bij een trage film waarin eigenlijk niks gebeurt. Om erbovenuit te kunnen komen moest Patitucci flink aan zijn snaren trekken terwijl Shorter er af en toe een schelle toon doorheen blies.

...vervolg op de volgende pagina

Ook Vlaams: het **Labtrio**. Als je ze voor het eerst ziet denk je aan jonge gasten, maar Labtrio bestaat al tien jaar en is een vaste en serieuze waarde in de Belgische jazzscene. Wie vroeg kwam had een plaats in de lage en meestal snikheite zaal. Het trio heeft het speelse van de jeugd en de ervaring van tien jaar samenwerken. Ze speelden stukken van hun cd: 'Elevator' en bewerkingen van Bach-composities. Die laatste doen denken aan het werk van Jacques Loussier, maar Labtrio maakte er iets heel avontuurlijks van. Pianist Bram De Looze citeerde het origineel en evolueerde het stuk naar een swingend tempo, maar die swing zette steeds niet door. Later klonk het fragiel rubato, ruimtelijk met een prachtig gestreken bas van Anneleen Boehme.

Het grootste mobiele dansorgel van de wereld, de Rhapsody, was het instrument van gitarist **Bram Stadhouders**. Met een arsenaal kabels en stekkers waren de gitaar en laptop van Stadhouders aan het immense draaiorgel verbonden. Er zaten zelfs twee accordeons in het orgel. Hij speelde iedere dag een paar keer, en was daardoor de meest optredende artiest op het festival. Naast een eigen compositie improviseerde hij vooral op de manier die zo kenmerkend voor hem is: in het hoge register. Trompettist **Avishai Cohen** werd een paar jaar geleden ook door presentatrice Mijke Loeven aangekondigd in een kleine maar volle zaal. Nu speelde hij ook voor een volle zaal maar dan een veel grotere. Hij heeft een prachtige, onberispelijke toon en is een perfectionist. Pas toen de fotografen weg waren smeerde hij zijn ventielen. Hij gaf subtiele aanwijzingen met één vinger. Cohen speelde snel, veel en hard maar steeds met zijn eigen signatuur. Ook klinkt regelmatig zijn Joodse achtergrond door. In tegenstelling tot de muziek op zijn laatste twee cd's was er geen moment rust in de eerste twee stukken van het concert. Maar hoewel hij de thema's van eerdere opnames ter hand nam klonken ze doorontwikkeld. Later speelde hij de juweeltjes 'Life and death', 'Quiescence' en 'Into the silence'. De trompettist blies in de vleugel waardoor een lange galm ontstond. Bassist Yoni Zelnik had de dikste snaren gemonteerd die hij maar kon vinden. Later kwam Cohens zus Anat op klarinet erbij. Ze moest de dag erna pas optreden, maar tikte onver-
...[vervolg op de volgende pagina](#)

Joris Roelofs (links) en John Beasley. (Foto: Joke Schot)

'Ook deze editie hadden diverse jazzconcerten een onacceptabel geluidsniveau. Het is een treurige ontwikkeling dat zelfs in zalen als Hudson soms gehoorbescherming nodig is.'

Women to women! Vlnr: René Rosnes, Cécile McLorin Salvant en Anat Cohen. (Foto: Joke Schot)

Bram Stadhouders met de Rhapsody. (Foto: Joke Schot)

wacht haar broer in de kleedkamer op zijn schouders. Het resultaat was geweldig.

Zaterdag

Het programma meldde: "Als je een goed Nederlands jazzconcert wilt zien, ga dan naar **All Ellington**." Terecht. Kornettist Eric Boeren is het brein achter dit project dat door naamsonbekendheid helaas geen volle zaal trok. De Ellington-composities werden steeds aangekondigd als 'oud' of 'uit de oude doos', maar ze kregen zorgvuldige en subtiele arrangementen. De drie saxofonisten blonken uit in mooi samenspel. Achter hen stonden trompet, trombone en kornet. Zangeres Jodi Gilbert heeft een absurd bereik in het hoog. Ze zong 'A flower is a lovesome thing' terwijl de kostelijke drummer Michael Vatcher flinterdunne sticks gebruikte. Ineens waren alle blazers in bescheiden dienst van de zang. En: de prachtige geluidskwaliteit van zaal Madeira verdient een compliment. Vera Vingerhoeds kondigde het concert **Christian McBride's New Jawn** aan als 'neobop van het hoogste niveau'. In de eerste seconde wist je het: dit zit goed. Hoewel met een eigenaardige bezetting, twee blazers met bas en drums, was het inderdaad hoog niveau. Zonder piano ging al snel alle aandacht naar de bas en McBride soleerde dan ook volop. Hij is echt de opvolger van basprofessor Ron Carter. Marcus Strickland (s) en John Evans (tp) moesten vol aan de bak en zoals verwacht was er een spetterende drumsolo. McBride legde met zijn lage stem uit wat 'jawn' betekent: 'We gebruiken in Philadelphia 'jawn' als we even niet op een woord kunnen komen. Als je niet weet of je gisteravond een goed trio, kwartet of kwintet hebt gehoord zeg je gewoon 'jawn'."

Geen duel maar samenspel. Daar ging het om bij het **Tomas Stanko Enrico Rava Quintet**. De trompettisten maakten samen tientallen cd's voor het label ECM en ze treden vaak samen op. Dat was te merken: hun chemie was intens en uitdagend. Rava (77) had een omfloerster geluid en dat kwam niet alleen door de bugel waarop hij speelde. Zijn spel had meer emotie en temperament. Stanko (74) was wat directer en strakker articulerend. Samen bliezen ze soms unisono, later was er weer vuurwerk en zelfs swing. Reuben Rogers was de basist, in tegenstelling tot wat het [...vervolg in de rechterkolom](#)

Christian McBride: 'neobop van het hoogste niveau'.
(Foto: Joke Schot)

programma vermeldde. En pianist Giovanni Guidi deed een forse Italiaanse duit in het zakje.

Er zijn al niet zo veel vrouwen in de jazz, maar **Women to women!** bewijst dat vrouwen gewoon net zo goed zijn als mannen. Dus was dit geen act voor de radio. En net als bij de meeste vrouwensporten was er minder belangstelling. De leider van dit 'all stars project' was pianiste Renée Rosnes, en saxofoniste Tineke Postma was er ook bij. Allison Miller drumde 'straight ahead': razendstrak en attent. Trompettiste Ingrid Jensen blies net als Avishai Cohen de avond daarvoor deed, in de vleugel. De dames hadden nét zulke artistieke spierballen en er was veel melodie en harmonie. Cécile McLorin Salvant zong 'I'm all smiles'. Op het laatst kwamen alle leden op het podium en was er zang met alle blaasters (of moet ik toch blazers zeggen?). Er worden op dit festival niet zo snel toegiften gegeven vanwege het strakke schema, maar als laatste concert van deze dag kwam er tóch een. Terwijl in een belendende zaal Pink Oculus erdoorheen dreunde zong McLorin Salvant in het Spaans en even later viel Anat Cohen met haar prachtige klarinet in. Wat een duo!

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Zondag

Het dertienkoppige **Rotterdam Jazz Orchestra Extended** (RJC) speelde een thuiswedstrijd, maar wél met **Phrones**, het uiterst progressieve pianotrio van de Britse pianist Ivo Neame, de Deense bassist Jasper Høiby en de Zweedse drummer Anton Eger. Het daverende trio was in het wit gekleed terwijl het orkest in een zwarte boog rondom hen stond. Ook zonder dirigent was er sprake van een strakke timing en interessante en spannende composities. Het RJC is misschien wel de beste Nederlandse grote band van het moment en bestaat zowat geheel uit solisten, die dan ook om de beurt soleerden. Door de fluiten in het orkest denk je aan de strijkers van het veel grotere Metropole Orkest. Angelo Verploegen dirigeerde zijn compositie, een behoedzaam, langzaam stuk, vanaf zijn vaste plek. Het trio nam de ruimte om ook zonder het orkest te spelen en daarbij was de drummer meestal de smaakmaker. De dag kon niet beter beginnen. Én, ik kan het niet laten te melden: een werkelijk perfect geluid!

JAZZ THE STORY, 100 YEARS OF JAZZ RECORDINGS memoreerde het feit dat in 1917 de eerste jazz op plaat verscheen. De soundcheck van het project onder leiding van **Vincent Herring** was al een feest. Er werd degelijk geswingd met 'Swing is the thing' waarin Jon Faddis succesvol de rol van Louis Armstrong op zich nam. Begeleid door geprojecteerde filmbeelden en een heuse autocue werd de geschiedenis in vogelvlucht langsgedaan. 'Summertime', Charlie Parker, Monk en 'Take five'; een feest van herkenning en gelukkig ook een spectaculaire solo van saxofonist James Carter.

Wolfgang Muthspiel is een Oostenrijkse gitarist die speelde met een droombezetting: Ralph Alessi (tp), Gwilym Simcock (p), Larry Grenadier (b) en Jeff Ballard (d). Zijn spel was wonderschoon en verstild, zijn geluid was rijk en open. Een van de stukken was 'Intensive care': gelukkig niet zo intensief als de titel deed vermoeden.

Even later een groot contrast: **Robert Glasper Experiment**. De pianist maakt loepzuivere jazz maar doet net zo gemakkelijk aan hiphop en soul. Zaal Darling was het decor van dat laatste: snoeiharde elektronische muziek.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Donny McCaslin kreeg de Paul Acket Award. (Foto: Joke Schot)

Juist deze zaal was bedoeld voor het ándere, het experimentele. Glasper paste daar perfect in, hij is de ultieme stijlwisselaar. De muziek was hard en progressief, met vocoder. Ahoy was ondertussen opgewarmd tot broeierige sferen maar de hardcore-fans namen dat graag voor lief.

Saxofonist **Donny McCaslin** sloot het jazzfestival 16 juli af. 's Middags had hij de Paul Acket Award in ontvangst genomen. Hij was er heel blij mee en memoreerde dat hij op veertienjarige leeftijd in Den Haag op het festival optrad met een high school jazzband. Na een blindedarmoperatie was hij toen nog net op tijd hersteld voor het concert. "Toen zag ik Dizzy Gillespie en McCoy Tyner op één dag. Amazing!" Hij is niet de man van het laten vallen van stilletjes, maar eerder een notenmitrailleur, vooral in het hoog en het lijkt of hij altsaxofoon speelt in plaats van tenor. Hij werd ondersteund door Jason Lindner (p), Jonathan Maron (b) en Nate Wood (d). In een racetempo vlogen ze met de elektronische klanken van Jason Lindner over het parcours. McCaslin blies daar een geheel afwijkende laag overheen met elektronische effecten en galmende loops. Daarna, in het tweede stuk zonder titel, klonk een mooi melodieuze thema. Maar verder was de muziek zeker niet vrijblijvend. Het was boeiend om te zien dat McCaslin in zijn eigen groep volledig zijn eigen weg gaat. De samenwerking met David Bowie heeft de reputatie van McCaslin verder bevestigd. Van Bowie's album Black Star speelden ze 'Lazarus'. Geweldig!

Peter J. Korten

Datum en plaats:

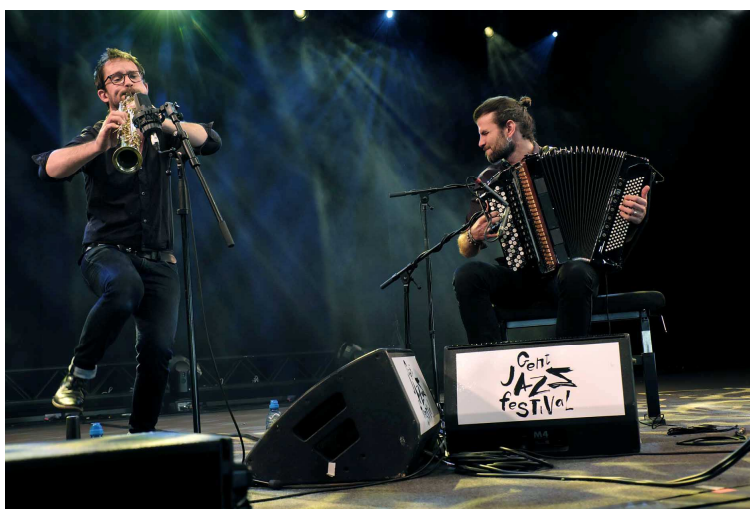
6-15 juli 2017,
De Bijloke,
Gent.

GENT JAZZ FESTIVAL

Twee weekeinden lang vindt op een voormalig ziekenhuisterrein in Gent een van de betere Europese jazzfestivals plaats. Een alternatief voor wie de drukte van het North Sea Jazz Festival (NSJ) wil ontlopen. De toppers van NSJ, onder wie Herbie Hancock, Grace Jones, Wayne Shorter en Nora Jones komen in een rustigere sfeer ook naar Gent. Het eerste weekeinde ligt de nadruk op luisteren, het tweede meer op dansen. Uw verslaggever was er het eerste weekeinde om te beginnen met de trompettisten **Enrico Rava** (Italië) en **Tomasz Stańko** (Polen), beiden voortgekomen uit de free jazz en lyrische trompettisten die elkaar in een bijna ijle ontmoeting van klanken opzochten. Overigens waren zij weer een stuk traditioneler dan pianist **Craig Taborn**, die de vlak voor het festival overleden Geri Allen verving. Taborn was aangekondigd als de speciale gast bij het McCoy Tyner trio, maar eigenlijk was het omgekeerd. Taborn speelde een klein uurtje solo en met de ritmesectie waarna **McCoy Tyner** de laatste tien minuten vol maakte. Toch was het Tyner die de diepste indruk achterliet. Oud (78 jaar) en niet meer zo gezond, maar een levende legende die de pianogeschiedenis een draai heeft gegeven, en dat met energiek akkoordenspel toch nog even onderstreepte. Na een uitgelezen optreden van **BassDrumBone**, een andere gezichtsbepalende groep uit de jaren tachtig waarin trombonist Ray Anderson samen vloeit met bassist Mark Helias en drummer Gerry Hemmingway, was het wachten op wat de klapper zou moeten zijn met die andere legende saxofonist **Wayne Shorter**. Al snel bleek dat Shorter ondanks de best denkbare ritme-
[...vervolg op de volgende pagina](#)

John Patitucci begeleidde een uitgebluste Wayne Shorter.
(Foto: Tom Beetz)

Het duo Vincent Peirani (rechts) en Emile Parisien.
(Foto: Tom Beetz)

sectie met pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci en drummer Brian Blades, niet verder kwam dan af en toe 'piep' op zijn sopraan te zeggen. De zaak werd er niet beter op toen er een compleet symfonie-orkest bij kwam dat de tamelijk bombastische compositie 'The three Marias' met het kwartet speelde. Shorter zat daarbij uitgeblust op zijn stoel en de spaarzame momenten dat hij even iets deed verdronken in het strijkersgeweld. Kunnen we Shorter als helaas te oud (bijna 84 jaar) afschrijven, het Belgische **Trio Grande** en later de grotere formatie **Rêve d'Elephant Orchestra** van drummer Michel Debrulle maakte alles goed wat die dag fout was gegaan. Een gekke bezetting, gekke liedjes, en alles gebracht met een geweldige swing en enthousiasme. Een typisch Belgische groep die met een surrealistisch klankpalet de tent op zijn kop zette.

Begon het afsluitende eerste weekeinde nog met ingetogen, subtiele, bijna fluisterend uitgesproken noten van het **Labtrio**, een uitstekende manier op het Gentse zondagontbijt bij uitstek, oesters met champagne, rustig te verteren, de rest was een stuk heftiger. De Israëliische bassist **Omer Avital** wordt vaak vergeleken met Charles Mingus. Niet helemaal onterecht want zijn rauwe basspel en keihard swingende composities roepen diens beeld op. Hij speelt powerplay hardbop anno 2017, met hier en daar een stevig Sefardisch accent. Heel anders, maar zeker zo energetisch was het duo van **Emile Parisien**, die de erfenis van Sidney Bechet bewaakt door dansend en springend zijn sopraansaxofoon te bespelen, begeleid door de onbewogen en wonderschoon spelende accordeonist **Vincent Peirani**. Overigens was nog steeds niet merkbaar dat die dag al maanden was uitverkocht, wat pas aan het einde van de dag duidelijk werd toen op dat moment honderden bezoekers in lange rijen voor de ingang stonden. Waarvoor? Voor zangeres **Nora Jones**, die haar hits zong. De vraag of dit jazz of pop was viel tot enige verbazing toch nog net uit in het voordeel van jazz, al lijkt de keuze voor deze artiest toch vooral door commerciële motieven te zijn ingegeven. Daar is niets mis mee. Dankzij al die betalende bezoekers stond er voor de strakkere jazzliefhebber de rest van de dag een dampende maaltijd klaar.

Tom Beetz

McCoy Tyner. (Foto: Tom Beetz)

'Het Gent Jazz Festival is een van de betere Europese jazzfestivals. Een alternatief voor wie de drukte van het North Sea Jazz Festival wil ontlopen.'

Anneleen Boehme van het Labtrio. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP PAPIER

BUNDEL OP NIVEAU I

Stef Slembrouck (red.). Meer dan jazz.

Leuven/Den Haag : Acco, 2017.

309 pag. : ill.

ISBN 978-94-6344-120-9 ing.

Prijs 32 euro.

* Niet in 'Meer dan jazz', maar wel in 'Rebelse ritmes' behandelt De Ridder van de Deen Knud Sønderby diens roman 'Midden in een jazztijd' uit 1931, zonet in vertaling uitgekomen bij Uitgeverij Oevers in Koog aan de Zaan

CORRECTIE CD ADO BROODBOOM

In nummer 275 (27 maart jl.) besprak ik het boek van en over Ado Broodboom. De passage die betrekking heeft op de klankbalans van de daarbij behorende cd neem ik terug. Het lag aan mijn geluidsinstallatie; er was een draadje los. Excuus aan de betrokkenen, met name aan technicus Marc Broer.

jjm

Dat een hoogleraar zowel een passie als een wetenschappelijke belangstelling koestert voor jazzmuziek is geen nieuwheid. Wel, als hij het klaar krijgt een reeks lezingen daarover te organiseren binnen het kader van de 'permanente vorming' van de universiteit. En als die lezingen dan ook nog gebundeld worden, dan is dat binnen het Nederlands taalgebied zonder meer uniek. De initiator hierachter is Stef Slembrouck, als hoogleraar verbonden aan de Universiteit Gent. Het is niet duidelijk of hij eerst de thema's uitkoos of auteurs aanzocht, elk met expertise op een speciaal terrein. Hoe dan ook, het is een bundel geworden met een zeer gevarieerde inhoud.

Sommige opstellen bieden weinig nieuws, maar zijn wel degelijk de moeite waard, waar bepaalde inzichten nog eens worden benadrukt. De titel 'Verderf en vertier', een overzicht van het gebruik van jazz in film, geeft al aan welke kant het opgaat. Jammer dat het stopt bij Roman Polanski's speelfilmdebuut, 'Mes in het water', uit 1962, met muziek van Krzysztof Komeda. Ook bekend is de invloed die de techniek heeft gehad, niet alleen op de muziek zelf, maar ook op de historiografie. Zo was lange tijd de scheve voorstelling van zaken dat de banjo en de tuba aan de wieg van de jazz stonden en de akoestische gitaar en de contrabas pas daarna kwamen. Maar het is eerder andersom. Banjo en tuba werden pas ingeschakeld in de platenstudio, omdat de opnametechniek nog niet zo ver was dat die minder luide instrumenten adequaat kon registreren.

Over de scene in Londen sinds de jaren zestig schrijft de Brit Christopher Hall. Zijn bijdrage bestrijkt onder andere het werk van de van oorsprong Canadese Kenny Wheeler, de Jamaicaanse Joe Harriott, de Zuid-Afrikaanse Chris McGregor en de clan rondom John Stevens, waaronder Evan Parker. Aparte vermelding verdient hier de paragraaf over de behoefte om aan de Amerikaanse invloed te onttijgen en de Europese jazz een eigen gezicht te geven. Men zocht het daartoe in de etniciteit van de landen zelf (Noorse landschappen, Hollandse onderbroekenlol, om de plaats maar even te bepalen). Hall: "Als sociaal wetenschapper maak ik me zorgen over benaderingen waarin cultuur alleen wordt opgevat als de determinant van individuele en maatschappelijke identiteiten en als belangrijker dan de manieren waarop men handelt. [... Men mag] identiteiten niet als vaststaand beschouwen, maar men moet ervan uitgaan dat ze telkens weer tot stand gebracht worden in verschillende contexten. [...] Centraal hierbij [is] de interactie met andere muzikanten en de rol van toevallige ontmoetingen, om het maar niet ook te hebben over de kansen die ze [krijgen], of het gebrek eraan, om te spelen en een leven als muzikant op te bouwen."

Matthijs de Ridder is ons bekend als auteur van zijn 'Rebelse Ritmes'. Voor zijn bijdrage over de invloed op de Europese literatuur van na de Eerste Wereldoorlog heeft hij daaruit hele passages overgenomen. Niet zo slim.* Er zijn carrièreoverzichten van de componisten Andrew Hill en John Zorn, waarbij dat van de laatste op het niveau is van gevorderden in de kunsttheorie. Het boek opent met een heldere uiteenzetting van de jazz en zijn beginselen, maar voor lezers van deze bundel mogen die bekend worden verondersteld. Ten slotte is er een woordelijk verslag van een soort bewustwordingsproces tijdens het musiceren door de musici zelf. Een drastische inkorting zou de essentie beter naar voren gehaald hebben.

Blijft: een boeiend hoofdstuk van Marc Leman over het luisteren naar muziek en de rol van de lichaamsbeweging daarbij. Daarover meer in een aparte aflevering.

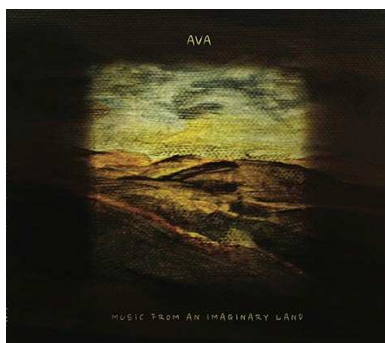
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

AVA

Music From An Imaginary Land

TryTone

Bezetting:

Giuseppe Doronzo (bars),
Esat Ekincioglu (b),
Seyed Pouria Jaber (daf, kozeh, jivar).

Het imaginaire land uit de titel van het debuutalbum van het trio AVA zal inderdaad niet op Google Maps te vinden zijn. Desalniettemin steken de drie muzikanten op 'Music From An Imaginary Land' niet onder stoelen of banken waar ze hun muzikale informatie vandaan halen. De oneven maatsoorten en de melancholieke melodieën wijzen naar de Balkan en naar de Turkse en Arabische wereld. Slagwerker Seyed Pouria Jaber komt uit Iran en bespeelt allerlei trommels uit zijn vaderland en omstreken. Bassist Esat Ekincioglu is Turks en neemt eveneens muziek uit zijn geboorteland mee.

‘Lichtvoetig en plezierig terloops’

En de Italiaanse volksmuziek die baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo toevoegt, maakt het mengsel extra smeuïg. De mannen van AVA zijn, zoals het laatste stuk heet, 'Mediterranean people'. Zonder de zware klappen van een Westers drumstel blijft de muziek van het trio lichtvoetig en op een plezierige manier terloops. De donkere klankkleuren van baritonsax en contrabas kunnen ook verrassend veel licht geven, als een muzikaal Rembrandtschilderij.

Herman te Loo

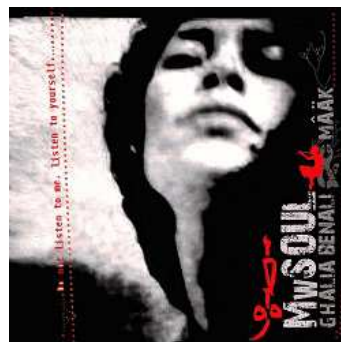
Hier speelt de groep het nummer 'Pol':
<https://youtu.be/jiYNZIBGszE>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

GHALIA BENALI & MÂÂK

Mw Soul

W.E.R.F.

Bezetting:

Ghaliya Benali (voc), Moufadhel Adhoum (ud)
+ Laurent Blondiau (tp), Michel Massot (tb, tu),
Guillaume Orti (as, ss), Jeroen van Herzeele (ts, ss),
João Lobo (d).

Dit album lijkt een wat vreemde eend in de bijt van het Brugse W.E.R.F.-label. De Brussels/Tunesische zangeres Ghaliya Benali zouden we eerder verwachten bij Homerecords. Wat dit album, 'Mw Soul', onderscheidt van andere wereldmuziek-crossovers, is de aanwezigheid van de band Mââk. Benali vroeg het avontuurlijke kwintet samen met ud-speler Moufadhel Adhoum om haar muziek gestalte te geven. De titel komt van het klassiek Arabisch 'Mawsoulina' en betekent 'verbondenheid'. De zangeres voelt zich namelijk verbonden met alle gebeurtenissen die momenteel de Arabische wereld in hun greep hebben. Ze gebruikt daarvoor eigen poëtische teksten, en poëzie van dichters uit landen als Egypte, Syrië en Irak. De bijdrage van Mââk is minder wild dan we van ze gewend zijn op hun eigen albums, en er wordt weinig tot niet gesoleerd. Toch is het aandeel van de vier blazers en slagwerker João Lobo essentieel. Ze kleuren de arrangementen, die uiteenlopen van sober (zoals in 'Two hearts', met slechts de stem van Benali en de tuba van Michel Massot) tot weelderig (de feestelijke dans van 'Crystal tears', bijvoorbeeld).

Herman te Loo

Bekijk hier de trailer van het album:
<https://youtu.be/I4a-BPWPOQw>

DUMITRIO
Proverbe
TryTone

Bezetting:

George Dumitriu (v, av, g),
 Mattia Magatelli (b, bg),
 Kristijan Krajncan (d, c).

Teksten op muziek zetten is één ding, je muziek laten bepalen door gesproken woord is iets anders. In de vier improvisaties die de titel 'Proverb' dragen, liet de Amsterdams/Roemeense (alt)violist/gitarist George Dumitriu zich leiden door Roemeense spreekwoorden, uitgesproken door zijn grootmoeder, Cornelia Popa. De onregelmatige ritmiek van gesproken tekst levert in muzikale vertaling een weerbarstig resultaat op. De vier stukken vormen de ruggengraat van dit album, het tweede van Dumitriu's trio Dumitrio.

‘ **Afwisselend, maar te weinig richting** ’

Daaromheen horen we nogal verschillende muziek, zoals gitaarjazz ('Approval'), of zelfs jazzrock ('De 7'), maar ook composities die beïnvloed zijn door de volksmuziek uit zijn vaderland ('Haz'). Omdat drummer Kristijan Krajncan naast slagwerk cello speelt, kan de groep daarnaast ook functioneren als strijktrio. Dat gebeurt heel fraai in 'Momentum'. De fascinerende strijkersklanken doen hier denken aan de ambient-music van Brian Eno. Het maakt 'Proverbe' een zeer afwisselende cd, maar het album had misschien nog wel wat meer baat gehad bij duidelijker richtingskeuzes.

Herman te Loo

Bekijk hier een filmpje over 'Proverbe':
<https://youtu.be/Di2EA5uEuv4>

FERRA, DALLA PORTA, SFERRA
Frames Of Crimson
Jando Music

Bezetting:

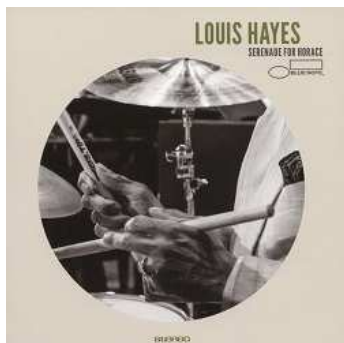
Bebo Ferra (g),
 Paolino Dalla Porta (b),
 Fabrizio Sferra (d),
 + Gianluca Petrella (tb)

Deze Italiaanse jazzgroep stort zich met de cd 'Frames Of Crimsom' op de muziek van de Britse rockband King Crimson. King Crimson bestaat al bijna vijftig jaar in wisselende bezetting en maakte eind zestiger jaren naam. De vaste waarde in de groep was en is Robert Fripp, die in de meeste gevallen ook tekende voor de melodieuze rocknummers waarbij de King Crimson furore heeft gemaakt. De Italiaanse groep rond gitarist Bebo Ferra, een fan van Trip, gaan met verve aan de slag met de rocknummers en maken er prima jazz van. De nummers op de cd zijn veelal melodisch uitgesponnen stukken met een melancholische sfeer. Gastsolist Gianluca Petrella strooit zout en peper in het fraaie, maar kabbelende samenspel. Dat is Petrella wel toevertrouwd. Deze jonge trombonist staat op vele jazzpodia en speelt in groepen van onder andere Carla Bley, Greg Osby en Enrico Rava. Gitarist Bebo Ferra, bassist Paolino Dalla Porta en drummer Fabrizio Sferra behoren ook tot de gevestigde Europese jazzscene. Ze kunnen als groep, maar ook als individuele gastsolisten zomaar opduiken bij ons in de buurt. Door deze cd weet u dan in ieder geval dat deze mannen vakwerk afleveren.

Sjoerd van Aelst

Beluister hier een track van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=mBcgF6wpchU>

LOUIS HAYES
Serenade For Horace
Blue Note

Bezetting:

Josh Evans (tp), Abraham Burton (ts),
 David Bryant (p), Steve Nelson (vibr)
 Dezron Douglas (b),
 Louis Hayes (d).

Oudgediende Louis Hayes (1937) is al zestig jaar actief. Als negentienjarige drummer maakte hij midden jaren vijftig in New York zijn debuut bij pianist Horace Silver. In de jaren zestig speelde Hayes ook bij saxofonist Cannonball Adderley. Later verdiende hij als leider van eigen groepen zijn brood. Hoewel hij tientallen keren meewerkte aan Blue Note-platen, is 'Serenade For Horace' zijn debuut als bandleider voor dit platenlabel.

De cd bevat tien Silver-stukken en een van Louis Hayes zelf ('Hastings Street', een ode aan Detroit). Negen stukken van Silver zijn uit de jaren vijftig van de vorige eeuw. Nummer tien, 'Summer in Central Park', is uit 1972. Op 'Serenade For Horace' klinkt hardbop zoals dat gespeeld moet worden: stevig en swingend. Saxofonist Abraham Burton, pianist David Bryant en bassist Dezron Douglas spelen al jaren samen, weten wat ze aan elkaar hebben en dat hoor je. Opvallend is de keuze van Steve Nelson op vibrafoon. Als lid van groepen van bassist Dave Holland speelt hij meestal progressiever dan hier het geval is. Blijkt maar weer dat Amerikaanse jazzmusici muzikaal niet zo eenkennig zijn. Louis Hayes c.s. spelen op 'Serenade For Horace' met respect voor de wijze waarop in de jaren vijftig werd gespeeld en de cd zal daarom zijn weg naar de liefhebbers wel vinden. Rest mij nog de opmerking dat in 'Song for my father' Gregory Porter als zanger optreedt.

Hessel Fluitman

Bekijk deze formatie live:

<https://www.youtube.com/watch?v=mz50flNjIq>

LOUISE HENSEN
Do What You Gotta Do
Louisehensen.com

Bezetting:

Louise Hensen (voc),
 Floris Lamers (p, voc),
 Lennard van Dijk (b, voc),
 Thijs de Klein (g), Tom Nieuwehuijse (d).

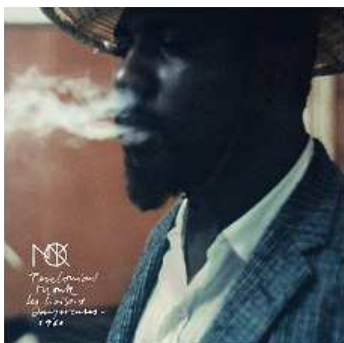
Je moet het maar durven, je debuut-cd vullen met de klassieke nummers van zangeres Nina Simone; een cd vol met iconische muziek die Simone met grote passie en emotie de concertzalen in slingerde. Zangeres Louise Hensen gaat met haar cd 'Do What You Gotta Do' niet over een nacht ijs. Ze zingt het Nina Simone-repertoire al jaren in theaters en heeft daar veel succes mee. Maar met een debuut-cd zet je je als zangeres in de spotlights en dan wil je dat het staat als een huis!

Louise Hensen studeerde in 2013 af aan het Utrechts Conservatorium met een dijk van een examenconcert, wat haar een cum laude beoordeling opleverde. Sindsdien heeft ze haar baan als juriste aan de wilgen gehangen en gaat ze voor een muzikantenbestaan. Hensen speelt op 'Do What You Gotta Do' met een excellent ingespeeld kwartet, waarin Lennard van Dijk opvalt door zijn prachtige sonore bas. Maar ook pianist Floris Lamers en gitarist Thijs de Klein maken van dit kwartet een pareltje dat zich weliswaar bescheiden en gedienschtig opstelt, maar excelleert in de kleine details. Louise Hensen heeft een prachtige warme alt, zo een die je betovert. Ze heeft misschien niet de overdonderende, dramatische presence van Nina Simone, maar weet deze nummers, die stuk voor stuk een sterrenstatus hebben, een eigen draai te geven. Ze zingt met eenvoud en veel gevoel op een prachtige manier stukken als 'The other women', 'You've got to learn', 'You can have him' en al die andere prachtige stukken van Nina Simone. Ze doet dat met zo'n natuurlijk overwicht dat het haar eigen muziek wordt.

Je moet het maar durven, debuten met een Nina Simone-erbetoon. Louise Hensen flikt het met overtuiging en laat ons kennismaken met een nieuwe grote stem in de Nederlandse jazz. Houd de concertagenda's in de gaten. Ze treedt veelvuldig op. Je kunt dan later zeggen dat je Louise Hensen hebt zien optreden toen ze nog onbekend was.

Sjoerd van Aelst

THELONIOUS MONK
Les Liaisons Dangereuses - 1960
 Sam Records/Saga

Bezetting:

Charlie Rouse, Barney Wilen (ts),
 Thelonious Monk (p),
 Sam Jones (b),
 Art Taylor (d).

De tracks die pianist Thelonious Monk in 1959 opnam voor de Franse film 'Les Liaisons Dangereuses' (regie: Roger Vadim, 1960), waren wel in de film te beluisteren, maar werden nooit op plaat uitgebracht. Nadat in 2014 de geluidsbanden werden opgediept uit de archieven van Marcel Romano, de voormalige manager van de Franse tenorist Barney Wilen, werd besloten om daar verandering in te brengen. De muziek is nu verkrijgbaar op een dubbel-cd (en op vinyl). Monk nam voor de film geen nieuwe composities op, behalve 'Light blue'. Die staat in twee versies op het album. Op de tweede cd, waarop ook andere dan de in de film gebruikte muziek van Monk is verzameld, is een versie van 'Light Blue' opgenomen waarin Monk en het kwintet uitzoeken hoe het stuk gespeeld dient te worden. Prachtig hoe Monk er bij drummer Art Taylor in probeert te krijgen om steeds achter de tel te slaan. Telkens als Monk er inkomt, is Art Taylor er af. Maar aan het eind heeft hij letterlijk de slag te pakken en weet hij er zelfs nog op te improviseren! Monk selecteerde voor de film verder een aan zijn vrouw Nellie ('Crepuscule with Nellie') en aan zijn vriendin Pannonica de Koenigswater ('Pannonica') opgedragen stuk. 'Pannonica' staat vier keer verschillend op de twee cd's. Twee keer solo, maar in verschillende akkoorden. En twee keer met zijn kwartet. Monk stond eveneens met een kwintet in de studio, met Charlie Rouse, Barney Wilen (ts), Sam Jones (b) en Art Taylor (d). Om verschillende sferen in de film – die hij vooraf alleen in een ruwe versie bekeek - muzikaal te ondersteunen, legde hij ook de gospel 'By and by' ('We'll understand it better by and by') vast. Dat vond hij een intrigerende compositie. Het is een sensatie om Monks bedachtzame 'film'-muziek te beluisteren. Vol met prikkelende akkoorden en een veelheid aan muzikale wegen. Bij de dubbelaar is een boekje gevoegd met diverse essays over Monk, Frankrijk en de opnamen.

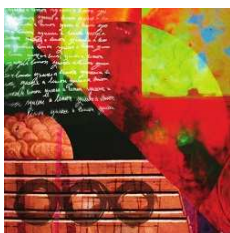
Hessel Fluitman

JAZZWEEK TOP 20
 Eerste halfjaar 2017

- 1 Joey DeFrancesco + The People**
Project Freedom (Mack Avenue)
- 2 Gerry Gibbs & The Thrasher People**
Weather Or Not (Whaling City Sound)
- 3 Terrell Stafford**
Forgive And Forget (Herb Harris Music)
- 4 Billy Childs**
Rebirth (Mack Avenue)
- 5 Christian Sands**
Reach (Mack Avenue)
- 6 Nick Finzer**
Hear & Now (Outside In Music)
- 7 Heads Of State**
Four In One (Smoke Sessions)
- 8 Kevin Eubanks**
East West Time Line (Mack Avenue)
- 9 Mark Whitfield**
Grace (Eigen Beheer)
- 10 Jeremy Pelt**
Make Noise! (HighNote)
- 11 Dizzy Gillespie**
Concert Of The Century
A Tribute To Charlie Parker (Justin Time)
- 12 Eliane Elias**
Dance Of Time (Concord)
- 13 Steve Slagle**
Alto Manhattan (Panorama)
- 14 Michael Dease**
All These Hands (Posi-Tone)
- 15 Antonio Adolfo**
Hybrido / From Rio To Wayne Shorter
(AAM Music)
- 16 Carmen Lundy**
Code Noir (Afrasia Productions)
- 17 Steve Nelson**
Brothers Under The Sun (HighNote)
- 18 Emmet Cohen Featuring Jimmy Cobb**
Masters Legacy Series Volume 1 (Cellar Live)
- 19 Steve Khan**
Backlog (Tone Center)
- 20 Jazz At Lincoln Center Orchestra
with Wynton Marsalis featuring Jon Batiste**
The Music of John Lewis (Blue Engine)

De JazzWeek Jazz Top 20 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio tijdens het eerste halfjaar van 2017.
www.jazzweek.com

3TIMES7**Squeeze The Lemon (Eigen beheer)**

Op 'Squeeze The Lemon' van 3times7 (Jorrit Westerhof (el.g, casio), Mark Curcic (b), Aleksandar Škorić (d)) worden harde experimentele jazzrockexplosies afgewisseld met romantische americana en rauwe Ulmeriaanse Blues. Gitarist Westerhof brengt de opnames tegelijkertijd uit met zijn cd 'I Don't Know What I Can Imagine'. Ze hebben één nummer gemeen: 'Beyond the Mexican Bay'. Het thema is gelijk, echter de arrangementen zijn een wereld van verschil. 'Squeeze The Lemon' zelf zit verder vol contrasten, vergelijk bv. 'Waiting for an orgasm' met "Way over yonder" en luister daarna naar "Beyond the Mexican Bay". Die contrasten geven de plaat iets mysterieus, iets donkers, iets 'undergrounds' en ook iets vreselijk moois. Westerhof brengt de luisteraar in een duistere fascinerende wereld: zijn eigen wereld. Geweldige plaat!

Bart Hollebrandse

DEAR LORD**Dear Trane (Zennez Records)**

Saxofonist John Coltrane stierf op veertigjarige leeftijd in 1967. Vijftig jaar later wijdt Dear Lord, opgericht om het werk van de grote vernieuwer levend te houden, een tribute-cd aan Coltranes nalatenschap. Van de acht titels zijn er zeven van de hand van de meester. Het titelstuk 'Dear Trane' ('Trane' was Johns bijnaam) is geschreven door gitarist Sandro Fazio. De band bestaat verder uit bassist Felix Barths, slagwerker Bartho Staalman en saxofonist Francesco Bearzatti. Coltrane zei het zelf: verandering in muziek is onvermijdelijk. Daarom voelde Fazio zich niet geremd bij het opnieuw arrangeren en moderniseren van de titels. Gelukkig zijn de nerveuze energie en grooves van de originele behouden.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over dit project:

<https://www.youtube.com/watch?v=loeaIj00XJM>

EVENSANNE**What If (Berthold Records)**

EvenSanne is van oorsprong een duo, bestaande uit de Nederlandse zangeres Sanne Huijbregts en de Israëliische gitarist Eran Har Even. Op hun derde cd 'What If' spelen de twee samen met Jeroen Battering op slagwerk en Itai Weissemann op electric wind instrument, afgekort EWI. Het apparaat produceert synthesizerklanken, die goed passen bij de uitgesponnen etherische en melodische composities van Even en Huijbregts en de lyrische, ijle zangstem van de vocaliste. Een bas blijkt niet nodig. Even vindt voldoende steun aan EWI en drums om zijn originele gitaarpartijen te spelen. 'What If' is een tikje vervreemdende plaat met een verfrissend groepsgeluid.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=MitvFfEw2NK>

HENK**Earth Tones (Eigen beheer)**

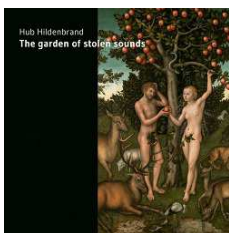
Bassist Henk de Ligt componeert jazz die zeer 'van nu' is maar ook stevig is verankerd in de jazztradities. De Ligt is geïntrigeerd door kamermuziek, die - naast jazz - een weg heeft gevonden naar de cd 'Earth Tones' waarop hij te horen is met zijn band HENK. De leider schreef tien stukken. Pianist Ed Baatsen nam er twee voor zijn rekening en één track is een interpretatie van Henry Purcells 'When I'm laid in earth'. De mannen (naast De Ligt en Baatsen nog Bert Lochs (flügelhorn, tp), Ad Colen (ts, ss), Friso van Wijck (d)) buitelen heftig swingend over elkaar heen, maar spelen ook prachtig ingetogen. Er is alle ruimte voor sfeerbepalende strijkkpartijen op de contrabas.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=gxNM-Hk-TxA>

HUB HILDENBRAND The Garden Of Stolen Sounds (Unit Records)

De Duitse gitarist Hub Hildenbrand, die onder meer studeerde aan het conservatorium van Rotterdam, is een man met een brede scope. Hij speelt net zo makkelijk 'gestolen' Bach als traditionele Turkse muziek, Duitse folklorieliedjes en tegen de jazz leunend eigen werk. Solo, met alleen zijn Gibson archtop op schoot. Op zijn laatste cd 'The Garden Of Stolen Sounds' staan veertien tracks. De speelduur is ruim zeventig minuten. Toch gaat de ingetogen plaat, die qua echo-effecten lijkt opgenomen in een kathedraal, geen moment vervelen. Je wordt er vooral aangenaam rustig van in je hoofd. Hildenbrands' even geserreerde als intensieve spel heeft een therapeutisch effect op de luisteraar.

Hans Invernizzi

Hub Hildenbrand solo:
<https://www.youtube.com/watch?v=EoIa3kegE9w>

VERA NAUS Young Heart (ZenneZ Records)

De Duitse vocaliste Vera Naus (1990) kreeg als kind van elf al lessen klassieke zang. Ze studeerde ook piano, fluit en bas - en ontdekte de jazz op haar veertiende. Na studies aan de conservatoria in Utrecht en Rotterdam debuteert Naus met de cd 'Young Heart' waarop ze in tien tracks laat horen goed te kunnen zingen en componeren. De teksten zijn autobiografisch. Storyteller Naus dook de studio in met de fine fleur van de vaderlandse jazz en dat is te horen (Angelo Verploegen (tp, flügelhorn), Sebastiaan van Bavel (p), Jasper Somsen (b), Ruud Voesten (d), Ruven Ruppik (perc)). De productie is voortreffelijk. Hoewel technisch van hoog niveau klinken de stukken allemaal nogal braaf.

Hans Invernizzi

Bekijk een video van het releaseconcert:
<https://www.youtube.com/watch?v=KQIP1QCbfEws>

THE NORDANIANS Dr. Mysore (ZenneZ Records)

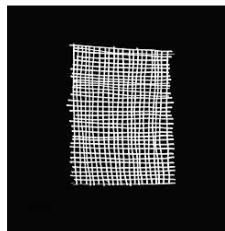

Ragas, funk, kamermuziek en jazz. De combinatie is volstrekt uniek. Altviolist Oene van Geel houdt nu eenmaal van experimenteren. Ook met zijn The Nordanians, met gitarist Mark Tuinstra en tablaspeler Niti Ranjan Biswas, verkent hij zonder schroom de grenzen van genres. Op de cd 'Dr. Mysore', met een eigen dozijn stukken, horen we de resultaten. Het ene moment zijn Oene en zijn band een hardrockband, het volgende een funkgroep, dan weer een Indiaas of een delicaat kamermuzieksensemle. En toch hoor je de jazzachtergrond doorklinken, mede dankzij gastspelers Maarten Ornstein op basklarinet, John Beasley op piano en Oleg Fateev op (Bayan)accordeon.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=LbR1wjOFzI>

JORIS WESTERHOF I Don't Know What I Can Imagine (Eigen Beheer)

Als artist-in-residence bij The Worm Studio maakte gitarist Jorrit Westerhof zijn debuutalbum 'I Don't Know What I Can Imagine' maar meteen met de crème de la crème van de Nederlandse jazz (onder anderen Eric Vloeimans (tp), Martin Fondse (vi-brandoneon), Oene van Geel (v) en Morris Kliphuis (frh)). En dat heeft goed uitgepakt. Hij laat ze allemaal in de verschillende stukken schitteren: het hemelse trompetspel van Vloeimans, wat iets dreigends creëert met het down-to-earth gitaarwerk van Westerhof in 'Jesus got angry'. Of de verrassende wending in 'A beggar and a clown', het stuk met hoornist Kliphuis. Of neem 'Conjunctiva, Ok' met Fondse, een stuk vol contrasten. In het slotstuk 'A typical nice person' mag iedereen meedoen. Ondanks de verschillende musici is dit een mooie coherente plaat. Op deze plaat introduceert Westerhof zichzelf met een eigen fascinerend geluid en als een componist vol interessante ideeën.

Bart Hollebrandse

JAZZ OP DE PLANKEN

MORRIS KLIPHUIS DIMLICHT

Bezetting:

Morris Kliphuis (frh),
Mete Erker (ts),
Alexander Hawkins (p)
Jasper Slijderink (keyb),
Ricardo Lekatompessy (b),
Mischa Porte (d).

Datum en plaats:

6 juli 2017,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Morris Kliphuis speelt zijn compositieopdracht tijdens het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

LAATSTE NIEUWS

Steiger. (Persfoto)

Steiger wint Jong Jazztalent Gent

De formatie Steiger heeft 15 juli het concours Jong Jazztalent Gent 2017 gewonnen. Uit 35 inzendingen werden vier groepen als finalisten geselecteerd: Steiger, Bestiaal, Raphael Malfliet en i.f.o. Steiger werd door een jury met professionals uit de Belgische muzieksector als winnaar gekozen. De winnaar mag een jaar lang aan een zelf te kiezen project werken en krijgt daar 10.000 euro voor. Ook wordt begeleiding gegeven. Het project wordt gepresenteerd op het Gent Jazz Festival 2018. Jong Jazztalent Gent is een initiatief van Gent Jazz Festival in samenwerking met brouwerij Duvel Moortgat.

Elk jaar verstrekt het North Sea Jazz festival een vrije compositieopdracht aan een veelbelovende Nederlandse jazzcomponist. Dit jaar won hoornist en componist Morris Kliphuis. Hij nam de klus serieus ter hand en componeerde een compleet concert van 75 minuten en verzamelde daarvoor de juiste muzikanten. De groep heet 'Dimlicht'. De dag voor het festival werd het geheel opgevoerd in LantarenVenster. Deze zaal is zo goed geïsoleerd dat we pas later hoorden dat het hevig geonweerd had tijdens het concert. Kliphuis heeft een fabelachtig mooi geluid en zijn compositie was groots. Het concert opende met langzame soundscapes en unisono spel van piano, sax en hoorn. Die laatste had een lange, elektronisch opgewekte galm. Als Kliphuis samen met saxofonist Mete Erker speelde leek het wel een tweetonige hoorn. De toetsen van Jasper Slijderink zochten de avontuurlijke grens tussen dissonant en nét niet vals. Even ging Kliphuis tussen het publiek zitten om de band ruimte te geven.

'Het suiteachtige concert bevatte een keur aan stijlen met langzame vloeiende overgangen en soms orkestrale minimal music.'

Het suiteachtige concert bevatte een keur aan stijlen met langzame vloeiende overgangen en soms orkestrale minimal music. Naarmate het concert vorderde nam de intensiteit van de muziek toe, gevoed door ruimte voor improvisatie. Kliphuis zat helemaal in de muziek. Speciaal als hij niet speelde bewoog zijn lichaam mee op de klanken van zijn kompanen. Na 'Snakeoil', met stevige rock, zei Kliphuis: "Pff.. Even op adem komen... Sodeknetter." De toegift was een klein liedje met hoorn en piano, een wonderschone romance.

Peter J. Korten

GELEZEN IN DE VOLKSKRANT

Saxofonist **Branford Marsalis** is een man die geen blad voor de mond neemt. In de Volkskrant van 15 juli spreekt hij zich uit over zijn geboortestad New Orleans: "Hier vragen mensen zich af: naar welke muziek willen we luisteren terwijl we dronken worden? Wij hadden geen minachting voor jazz. De jonge mensen van nu wel."

SANEM KALFA & GEORGE DUMITRIU

Bezetting:

Sanem Kalfa
(voc, elektronica),
George Dumitriu
(gt, altviool, laptop, elektronica).

Datum en plaats:

23 juni 2017,
InJazz, LantarenVenster,
Rotterdam.

Sanem Kalfa. (Foto: Joke Schot)

Jazz is hot en geniet steeds meer aanzien. Een volwaardig predicaat ontbreekt vooralsnog. InConference, een onderdeel van het netwerkevenement InJazz dat op 23 en 24 juni in Rotterdam plaatsvond, was een interessante meeting van professionals in de jazzniche. Die moeten van veel markten thuis zijn, zo bleek uit verschillende paneldiscussies. Naast creatief en onderscheidend, dien je in de jazz vooral ook erg ondernemend en zakelijk te zijn. Garanties zijn er niet tenzij je act zich leent als kaskraker. Een lucratieve route is voor weinigen weggelegd. De deelnemers aan InConference boden geen pasklare oplossingen. Het was wel de plek waar kennis en ervaring worden uitgewisseld, en waar programmeurs en debuterende musici elkaar kunnen ontmoeten.

'Kalfa en Dimitriu creëerden een eigen universum dat betovert en imponeert.'

Jaarlijks leveren steeds meer conservatoria honderden studenten af die hun weg naar de podia moeten vinden. Velen daarvan zijn in staat om verdienstelijk te putten uit de canon van de jazz. Enkelen onderscheiden zich omdat ze nieuwe dingen doen of over veel talent beschikken. Tijdens twee lange avonden kregen opkomende talenten tijdens InJazz de kans om zich via InFestival kort te presenteren aan markt, pers en publiek. De tijd zal leren wie blijven of afvallen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Sanem Kalfa & George Dumitriu vielen op met een enorme muzikaliteit en uitstraling. Het tweetal vormt een duo met grote artistieke potentie. Zij verrasten met een ambitieus optreden. De Turkse en de Roemeen vermengen jazz met hun culturele wortels. Twee persoonlijkheden met een originele benadering van jazz en avant-garde. Kalfa studeerde cello in Ankara en volgde in Groningen een zangopleiding. Ze is een vocaliste met een breed ontwikkelde stem en beschikt over spectaculaire zang- en stemtechnieken. Dumitriu studeerde viool in Boekarest en gitaar in Groningen. Beiden volgden ze een klassieke muziekopleiding in hun geboorteland en maakten na voltooiing daarvan een overstap naar de jazz. Ze maken zeer verrassende en buitengewoon spannende muziek. Hun optreden getuigde van inventiviteit en een overweldigende expressie. Jazzstandards bleven herkenbaar en werden uitgebouwd met aanhangsels die zich lastig laten beschrijven. Hun interpretaties laten veel ruimte voor experimenten met theatrale vormen. Met een (zang)stem, geplukte of gestreken snaren en elektronica die vervormt, vertraagt of circuleert, creëren Kalfa en Dimitriu een eigen universum dat betovert en imponeert, of gewoon ontroert door de poëtische klankschoonheid.

Roland Huguenin

KURT ROSENWINKEL CAIPI

Bezetting:

Kurt Rosenwinkel,
Pedro Martins,
Olivia Trummer (gt, keyb , voc),
Frederico Heliodoro (b, voc),
Antonio Loureiro (perc, voc),
Bill Campbell (d).

Datum en plaats:

17 juni 2017,
LantarenVenster,
Rotterdam.

In maart bracht Kurt Rosenwinkel het Braziliaans georiënteerde album 'Caipi' uit. Hij was in LantarenVenster om zijn nieuwste muziek te promoten. Op 'Caipi' is hij een avontuurlijke weg ingeslagen. Samen met zijn grotendeels Braziliaanse bandleden, die ook meewerkten aan de cd-opname, gaf hij een gloedvol concert, dat qua sfeer perfect aansloot bij de zwoele zaterdagavond.

In 1991, halverwege zijn opleiding, werd Rosenwinkel door vibrafonist Gary Burton van het conservatorium geplukt en ingehuurd voor zijn tour. Door de vruchtbare samenwerking met Burton werd hij al snel een gerespecteerde gitarist. Zijn sensitieve en geavanceerde spel maakt hem tot een schoolvoorbeeld van zijn generatie.

'Caipi is een boeiende groep musici die Rosenwinkels muziek de juiste touch geeft.'

Met 'Caipi' presenteert Rosenwinkel een nieuw muzikaal concept, waarin hij ruimschoots uit de Braziliaanse muziekculturen put. Zijn eigen herkenbare stijl vermengt hij vloeiend met elementen uit samba, bossa nova en jazzrock.

Op het podium is Rosenwinkel bescheiden. Hij heeft een pretentieloze houding zonder opsmuk. Zijn spel en muziek spreken voor zich. De volle sound van zijn groep klinkt homogeen. Hij creëert eenduidigheid die als leidraad dient voor een veelzijdig palet aan stijfiguren.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Kurt Rosenwinkel. (Foto: Joke Schot)

Braziliaanse muziek staat garant voor een diversiteit aan ritmes en percussie. Uitbundige en passievolle muziek die wordt gedragen door meerstemmige vocalen. Muziek ook die meestal gepaard gaat met een dissonante (lyrische) onderstroom. Wellicht is dat de incorporatie van saudade (weemoed).

Het concert werd mooi opgebouwd. De eerste stukken waren nog vrij rustig. Vocalises geven de muziek een meditatieve atmosfeer. Daarna volgden uitbundige stukken met een meer extatische uitwerking. Elektronica is bepalend voor de sound, maar er blijft steeds ruimte voor het akoestische geluid van piano en percussie.

Rosenwinkel speelde ongrijpbare licks. Ook in virtuoze passages bleef zijn spel vederlicht klinken. De Braziliaanse gitarist/toetsenist Pedro Martins maakte contrasten in de muziek met aanzienlijk steviger spel en inbreng van Braziliaanse jazzrock. Syncopische ritmes beheerst hij feilloos. Naast veel ritmisch spel, voegde pianiste Olivia Trummer dromerige passages aan de muziek toe. Vocalises en in het Portugees gezongen teksten gaven de muziek veel lucht en ruimte.

Rosenwinkel heeft een boeiende groep musici bijeengebracht die zijn muziek de juiste touch geeft.

Roland Huguenin

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 10 juli 2017

- 1 Ambrose Akinmusire**
A Rift In Decorum,
Live At The Village Vanguard
(Blue Note)
- 2 Miles Okazaki**
Trickster (Pi Records)
- 3 Thelonious Monk**
Les Liaisons dangereuses
(Sam Records/Saga)
- 4 Chick Corea**
The Musician (Concord Records)
- 5 Hudson, DeJohnette, Grenadier,
Medeski, Scofield** (Montema)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Dave Liebman / Joe Lovano**
Compassion; The Music
of John Coltrane (Resonance Records)

Twee topsaxofonisten brengen een ode aan de legendarische muzikant John Coltrane.

- 2 Christian Scott**
Diaspora (Stretch Music)

Deel twee van het drieluik dat trompettist Christian Scott dit jaar uitbrengt. Vol verwachting kijken we uit naar deel drie.

- 3 Verner Pohjola**
Pekka (Edition Records)

De opvolger van het prachtige album 'Bullhorn'. De nieuwe release van deze Finse trompettist bevat meer elektronica en zijn kwartet is versterkt met een gitarist. Weer een juweeltje.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 7 juli 2017

Karin Krog (Foto: Vidar Ruud)

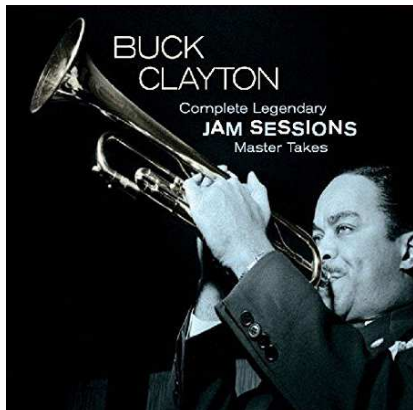
- Magnus Nygren, Orkester Journalen** (Sweden):
Vilhelm Bromanders Initiativ
Allt åt Alla (Signal and Sound Records)
- Cim Meyer, Jazz Special** (Denmark):
Beekman
Vol. 2 (Ropeadope)
- Lars Mossefinn, Dag & Tid** (Norway):
Karin Krog
The Many Faces Of Karin Krog (Odin)
- Axel Stinshoff, Jazz thing** (Germany):
Arto Lindsay
Cuidado Madame (Ponderosa)
- Luca Vitali, Giornale della Musica** (Italy):
Cristiano Arcelli
Almost Romantic (EncoreJazz Records)
- Madli-Liis Parts, Muusika** (Estonia):
Land Of Drum
Rhythm Spirits (Land of Drum 2017)
- Paweł Brodowski, Jazz Forum** (Poland):
EABS
Repetitions (Letters to Krzysztof Komeda) (Astigmatic Records)
- Rui Eduardo Paes, Jazz.pt** (Portugal):
Duot & Andy Moor
Food (Repetidor)
- Mike Flynn, Jazzwise** (U.K.):
Big Bad Wolf
Pond Life (Big Bad Wolf)
- Anna Filipieva, Jazz.Ru** (Russia):
The Firebirds
Aladdin's Dream (ILK)
- Jan Granlie, Salt Peanuts** (Denmark-Norway):
Torhild Ostad/Carsten Dahl
Jeg Roper Til Deg (NORCD)
- Christine Stephan, Jazzthetik** (Germany):
Elliott Sharp/Marc Ribot and Mary Halvorson
Err Guitar (Intakt)
- Henning Bolte, Jazzism** (Netherlands):
Hoera
Beestentijd (Granvat)
- De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

BUCK CLAYTON

**Complete Legendary
Jamsessions Master Takes
Mosaic**

We schrijven 1954 en Norman Granz' Jazz at the Philharmonic-concerten zijn uitermate populair. Vooral de sensatio- nele 'battles' hakken er in. Vanwege het succes van de jamsessies en de daarvan uitgebrachte platen zochten John Ham- mond en George Avakian, de grote men- sen van het label Columbia/CBS, naar vergelijkbare muziek om ook een graan- tje mee te pikken. Ze benaderden Basie- trompettist Buck Clayton om de groepen samen te stellen voor de opnamen. Die zocht het vooral bij zijn oude Basie- maten en enkele, nu zeker, onbekende namen. In totaal zouden er vier elpees worden uitgebracht. De mastertakes van al die jamsessies zijn in 1993, compleet met 'alternate takes', in een box van Mosaic opnieuw uitgebracht. Al meteen bij het openingsnummer, 'Moten Swing', word je getroffen door de 'zijdezachte' Basie-ritmesectie: Freddie Greene op gitaar, Walter Page op contrabas en Jo Jones op drums. Het loopt als een trein. Ontspannen en uitgebreid spel van de blazers completeert het geheel. Sir Char- les Thompson is trouwens de pianist. Het gekozen repertoire is overbekend, veel standards. De muziek is een mix van swing en bebop. De heren spelen heer- lijk weg en bekommeren zich ook niet om nieuwe ontwikkelingen of experimen- tele zoektochten. Qua sfeer is de muziek vergelijkbaar met de Verve-opnamen van Johnnie Hodges op 'Back To Back' en 'Side By Side' en van Ben Webster op 'The Soul Of Ben Webster'. Maar dan net even wat expressiever gespeeld.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Ramón Valle. (Foto: Tom Beetz)

Ramón Valle viert twintig jaar in Nederland

Op vrijdag 4 augustus viert Ramón Valle zijn jubileum met een concert met zijn trio in het Amsterdamse Concertgebouw. De in 1964 geboren Cubaanse pianist Ramón Valle was een van de grote talenten in Cuba toen hij in 1997 naar Nederland emigreerde. Een gemis voor Cuba waar Grammy-winnaar Chucho Valdés hem 'het grootste talent onder onze jonge pianisten' noemde. Hier is hij veel te beluisteren geweest en trad vanuit Amsterdam door de hele wereld op. Ramón Valle heeft zijn spel hier vervolmaakt maar zijn Cubaanse achtergrond is altijd goed te horen gebleven. Valle heeft veel gewerkt met Nederlands en buitenlands toptalent, onder wie gitarist Jesse van Ruller en trompettist Roy Hargrove, die hem om zijn muzikaliteit en rijkheid aan ideeën roemde. Hij was ook een regelmatige gast bij het Metropole Orkest en maakte een tournee met zijn neef, de fluitist Orlando "Maraca" Valle. Na Amsterdam gaat zijn jubileumtournee door het land: Lanta- ren Venster Rotterdam (27/8), Wageningen (5/10), Terneuzen (8/10), Cuijk (11/10), Leiden (22/10), en Hilvarenbeek (18/11). (TB)

FESTIVALS AUGUSTUS

Joshua Redman, hier in april 2015 in LantarenVenster (Rotterdam), speelt in Antwerpen. (Foto: Joke Schot)

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen
3 tot en met 6 augustus 2017
<https://jazzmiddelheim.be/nl/>

Met onder anderen: Mark Guiliana Jazz Quartet, Mingus Big Band, Bill Frisell, Randy Weston, Charles Lloyd, Joshua Redman en Portico Quartet.

DELFT JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Delft
25 tot en met 27 augustus 2017
<http://www.jazzfestivaldelft.nl/>

ZOMERJAZZFIETSTOUR

Reitdiepdal, Groningen
25, 26 augustus 2017
<https://www.zift.nl/>

Met onder anderen: Wolter Wierbos/Kris Defoort, Glerum Omnibus, Herman/Beets/Jacobs/Bennink, Rinus Groeneveld, Loek Dikker en Van Binsbergen Play Station.

JAZZ IN 'T PARK

Zuidpark, Gent
31 augustus tot en met 3 september
www.stad.gent/jazzintpark

Met onder anderen: Delannoy-Andrioli, Wheels, Bestiaal, Black Mango, Jelle Van Giel Group, Kari Antila & Peter Hertmans Quartet, Bart Defoort Quintet en Paul Feyaerts Tribute.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

MEER VROUWEN IN JAZZ: ZES STAPPEN

In de jazz zijn vrouwen sterk ondervertegenwoordigd, constateert de Australische muziekprofessor Cat Hope. Ze ging in de jazzscene van haar eigen land op zoek naar oplossingen. In dit artikel doet ze zes voorstellen om de situatie te verbeteren.

There are relatively few female jazz composers and instrumentalists. Indeed, many [female instrumentalists feel that they need to be better](#) than their male counterparts to get gigs. Some musicians even believe certain instruments are more suited to men than women. Drums, trombone and trumpet are seen as "masculine" and the flute, clarinet and violin as "feminine". Research also shows that jazz largely conforms to masculine stereotypes when it comes to women performing live. Female singers have spoken of fending off [comments about their dress and body shape](#). Australian trombonist, singer and composer Shannon Barnett recently recounted how she was late to an on-stage rehearsal for a TV show because it took the makeup department three times longer to do her hair and makeup than for the men in the band.

De geheel uit vrouwen bestaande Britse band Nérija. (Persfoto)

Studies in the USA have demonstrated that [men take more solos than women in jazz performances](#) – yet the musical quality of the solos changed very little regardless of gender. When playing, [women are less likely to be found in jazz leadership roles](#). Ariel Alexander, a saxophonist and jazz educator in America, notes: "Many common jazz practices, such as cutting contests and trading fours, are based around not only competition, but actually dominating the bandstand in such a way as to make others back off." Improvisation in a group setting includes leading, following, making space and fitting in as the music evolves. But women in leadership roles – both on and off the stage – are judged more harshly than their male peers.

Men take more solo's than women in performances.

American musician Ellen McSweeney notes that some women instrumentalists can be [subject to a "likeability tax" when they are assertive or successful](#) – for instance, when leading a group. Many women who lead strongly are called "bossy". Those who succeed are often criticised for being "overly ambitious".

...vervolg op de volgende bladzijde

OVERLEDEN

Geri Allen vorig jaar op Jazz Middelheim (Antwerpen). (Foto: Tom Beetz).

Geri Allen, 27 juni 2017 (60)

Op zestigjarige leeftijd is 27 juni 2017 Geri Allen overleden. Ze had een drukbezette carrière als pianist en in het muziekonderwijs, combineerde een aantal invloeden, vond zelf pas laat navolging bij een jongere generatie jazzpianisten. Is gehuwd geweest met trompettist Wallace Roney. **(JJM)**

Herman Openneer, begin juli 2017

Herman Openneer werd wel de 'eminent grise' van het Nederlands Jazz Archief genoemd. Hij was daar jarenlang actief. Openneer was kenner van de vooroorlogse Nederlandse jazzscene. Daarover publiceerde hij veel, onder meer in het NJA-blad Jazz Bulletin en het Doctor Jazz Magazine. Bij het Jazz Bulletin werd hij na zijn afscheid tot ere-redacteur benoemd. Openneer schreef verder een boek over de saxofonist Kid Dynamite ('De legende leeft'), was programmamaker bij de Concertzender en bespeelde het wasbord in de Animal Crackers, De Band Zonder Stekkers. Herman Openneer is in besloten kring begraven.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus** en **september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken**

uit. In september pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

VERVOLG: MEER VROUWEN IN JAZZ

Billie Rogers was de eerste vrouw op trompet in een vooraanstaand jazzorkest. Ze speelde van 1941 tot 1943 in de band van Woody Herman (links vooraan op klarinet). (Persfoto)

The lack of women composers represented in Australian music programming has been much discussed. One problem is [a lack of female role models for aspiring jazz students](#) – in the working world and the "canon". Most musicians working in Australia across any genre are men. A survey commissioned by the Australia Council in 2009 estimated women represent just 32% of musicians. And while 50% of Australian music students are female, only around 20% of artists registered to receive APRA royalties are women. This tells us that [while many girls study music, not many go on to professional careers](#).

'We can all support women by going to their concerts, buying their albums, and acknowledging the issues they face.'

While there is no research specific to jazz students in Australia to date, it is unlikely these statistics would improve for them. Female representation on tertiary music faculties is likely to be another contributing factor to this lack of role models. A quick summary of tertiary institution web pages shows, on average, less than 10% of jazz music academics are women. In some Australian universities, none of the continuing jazz staff are women.

What can be done?

How to improve this visibility of women in jazz gigs and education faculties? A recent panel discussion at the Melbourne International Jazz Festival – in which I participated – grappled with this question.

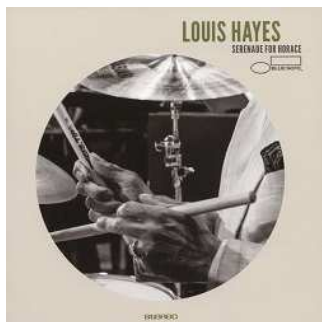
1.

[Recognising the scale of the problem](#) may be the first step. A survey undertaken by a recently formed national jazz student body, All In, found that not only do upcoming female jazz instrumentalists and composers have few role models, many influential people in the industry "don't see a problem". Acknowledging the issue would be an important step for the music community as a whole.

...vervolg op de volgende bladzijde

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 juli 2017

1 Louis Hayes

Serenade For Horace
(Blue Note)

2 Jazzmeia Horn

A Social Call
(Concord Music Group)

3 Terry Gibbs

92 Years Young
(Whaling City Sound)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

Reizevoort, Jorre Reyners. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VERVOLG: MEER VROUWEN IN JAZZ

2.

One suggestion has been **introducing quotas for the numbers of women featured in festival programming** (for all genres of music). But every artist wants to be selected on their merit. Unsurprisingly, many dislike the idea of being selected to fill a quota, "to keep the numbers balanced", seeing it as tokenistic.

3.

There has also been talk of **blind auditions**. Research has shown that women orchestral musicians are 50% more likely to be selected in such an environment.

4.

Another approach has been **all-women ensembles**, such as the Sydney Improvised Music Association's Young Women's Jazz Orchestra, which is designed to aid the development of young instrumentalists.

But many jazz groups are unlikely to "audition" for new players as an orchestra might. They rely more on informal networks – and the networking habits of male jazz musicians do not always suit women. Deals and arrangements are often made at the post-gig bar "hang", not always seen to be the best place for women to do this work. Indeed, sexual harassment in the Australian live music industry has recently been acknowledged as a serious problem.

'Challenging unconscious bias is the first step for everyone involved in jazz. Music culture will be the richer for it.'

Research has shown that, overall, men are generally more likely to mentor men than women. And yet many women can list senior male figures who have been important supporters and mentors of their jazz career. Barnett, for example, lists over 30 male supporters at the end of a recent article she wrote about gender equity in jazz. And, conversely, we can't assume that women support each other by default, or even know about each other's work.

5.

But we can all **support women by going to their concerts, buying their albums**, and acknowledging the issues they face. Tertiary institutions could update the canon they teach to ensure more women are represented. Educators in primary and secondary school could be mindful of the perceptions that may exist around jazz as "men's music".

6.

Women can be featured **playing instruments in promotional materials for jazz events**. All musicians can encourage women to participate, rather than wait for them to ask. And, when programming events, a little extra time looking for women musicians may result in exciting finds.

Challenging unconscious bias is the first step for everyone involved in jazz. Australian music culture will be the richer for it.

Cat Hope is Professor, Head of School, Sir Zelman Cowen School of Music, Faculty of Arts, Monash University. Dit artikel werd eerder gepubliceerd op theconversation.com. Cat Hope wishes to acknowledge the contributions of A/Prof Sally Macarthur, Prof Dawn Bennett, Talisha Goh, Dr Sophie Hannekam and A/Prof Rob Burke.

DE VOLGENDE JAZZFLITS VERSCHIJNT OP 14 AUGUSTUS 2017

Trombone Shorty. (Foto: Tom Beetz)

Phronesis-drummer Anton Eger. (Foto: Joke Schot)

Grace Jones (rechts). (Foto: Tom Beetz)

Artist in residence Chick Corea (rechts) met Bela Fleck. (Foto: Joke Schot)

Het Metropole Orkest. (Foto: Joke Schot)

Toetsenist Jacob Collier backstage bij het Metropole Orkest. (Foto: Joke Schot)

Het Metropole Orkest. (Foto: Joke Schot)

Het Metropole Orkest met Jacob Collier achter de piano. (Foto: Joke Schot)

Metropole Orkest met vlnr dirigent Jules Buckley, Cory Henry en Jacob Collier. (Foto: Joke Schot)

Vlnr Danilo Perez, Wayne Shorter en John Patitucci. (Foto: Joke Schot)